

Äitimaa tomuja piirtää. Se viskaa pois valkoisia rakeita, joita sillä on syli täynnä. Tulee vieras, jota äiti ei tunne, ja värjää rakeet mustiksi. Niin tyhjäksi jäi maa, tuhansia sanoja laitan. Tuhansia sanoja huusi äiti, eikä kukaan vastannut. Elämä, jota maa kantoi, kuihtui pois. Jäljelle jäi uupunut äiti, joka itki hiljaisuuden päällä kohti tuhatta vuotta. Kyyneleet katosivat tyhjyyteen ja maa autioitui. Tuhannen vuoden kuluttua, kun maa oli loppuun kulunut, Nosti äiti katseensa nähdäkseen, että kyyneleet olivat muuttuneet biljooniksi hiutaleiksi, jotka leijuvat taivaankannesta kuin kanootit. Alkoi sataa puhdasta rakkautta. Hiutaleet leijuvat äidin syliin mustien rakeiden päälle, rakeet muuttuivat vieläkin valkoisemmiksi.